

Waldemar Bonsels

ALBINUȚA MAIA

ȘI AVENTURILE EI

Traducere de I. Simionescu

Ilustrații de Raluca Tudor

Ediție revizuită de Elena Coman

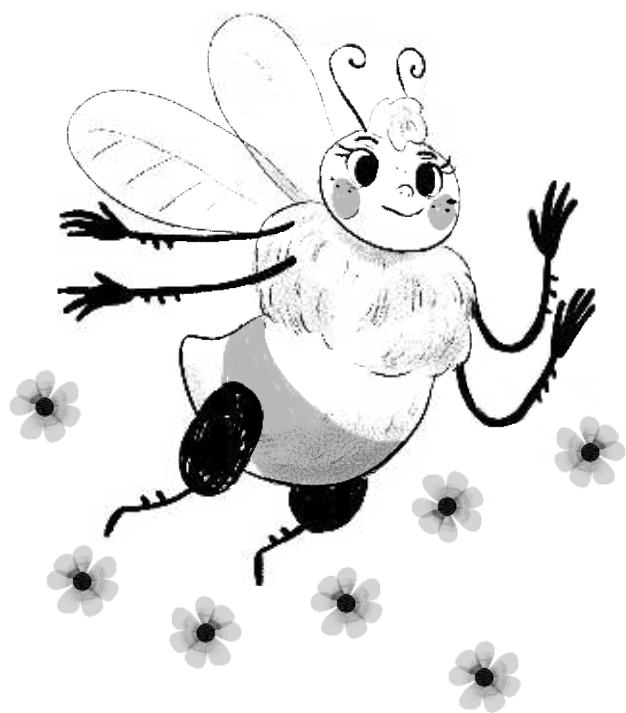
Editura BOOKSTORY

București

– 2023 –

Cuprins

- Capitolul 1. Fuga albinuței Maia din cetatea ei de baștină / 7
- Capitolul 2. Casa din trandafir a gândăcelului Peppi / 16
- Capitolul 3. Lacul din pădure și locuitorii lui / 25
- Capitolul 4. Iffi și Kurt / 38
- Capitolul 5. Cosașul / 51
- Capitolul 6. Puck / 60
- Capitolul 7. Prinsă în pânza de păianjen / 71
- Capitolul 8. Ploșnița-de-câmp și fluturele / 84
- Capitolul 9. Lupta lui Hannibal cu omul / 91
- Capitolul 10. Farmecul nopții / 106
- Capitolul 11. Zborul zânei / 121
- Capitolul 12. Poetul Alois-șapte-puncte / 128
- Capitolul 13. Cetatea hoților / 135
- Capitolul 14. Evadarea / 142
- Capitolul 15. Întoarcerea acasă / 150
- Capitolul 16. Bătălia albinelor cu gărgăunii / 158
- Capitolul 17. Prietena reginei / 169

CAPITOLUL 1

Fuga albinuței Maia din cetatea ei de baștină

Micuța Maia a fost îngrijită, când a făcut ochi și a ieșit din chilioara ei, de către Casandra, o albină mai în vârstă și respectată în stup.

Chiar în vremea aceea s-a nimerit să fie zile tulburi, căci se iscase o răzvrătire în poporul albinăresc, pe care nici regina nu-l mai putea stăpâni.

Pe când iscusita Casandra îi ștergea încetișor ochii mari, strălucitori ai micuței Maia, ale cărei isprăvi vi le voi povesti, și

se străduia să-i așeze în bună rânduială aripioarele gingașe, în stup era o larmă amenințătoare.

Micuței Maia i se părea că e prea cald și îi spusese aceasta și tovarășei sale. Casandra se uită cu

îngrijorare în jurul ei, fără să-i răspundă imediat. Se minună însă că albinuța, un copil, începuse atât de timpuriu să critice ceva. Dar îi dădea dreptate. Nădușeala și îmbulzeala erau aproape de nesuportat. Maia vedea cum treceau albinele neliniștite, fără încetare, prin fața ei. Erau atât de grăbite, încât încălecau unele pe spinarea altora ori se rostogoleau ca un ghem.

În această îmbulzeală, Casandra și Maia fură împinse într-o parte. Un trântor, cavalier tânăr, politic și cu aspect îngrijit, le veni în ajutor. Îi făcu semn Maiei și-și trecu nervos lăbuțele din față, care la albine servesc drept mâini, peste perișorii strălucitori de pe piept.

— Nenorocirea nu mai poate fi înlăturată, îi spuse el Casandrei. Răzvrățiții vor părăsi orașul. Și-au ales altă regină.

Casandra aproape că nu-l băgă în seamă. Nici măcar nu-i mulțumi pentru ajutor, iar Maia pricepu lesne că bătrânica nu s-a prea purtat cum se cuvine cu tânărul cavalier. Nu îndrăznea să mai pună întrebări, căci impresiile dădeau năvală, gata să o copleșească... O cuprinse și pe ea neastâmpărul și începu să bâzâie încetișor.

— Ce te-a apucat? o întrebă Casandra. Nu e și așa destul zgomot?

Maia tăcu imediat și se uită cu ochi iscoditori către prietena ei mai în vârstă.